

Doorbroken Ritueel

Zomaar een zaterdag,
Jij naar scouting,
Heb je alles bij je?
Doe je voorzichtig?
Een groet;
Een dikke kus.
Ga niet zeilen, “ze waarschuwen voor slecht weer.”
“Maak je niet druk mam, tot vanavond”.

Zo traden wij deze zaterdag tegemoet.
Jij en ik, ieder zijn eigen bezigheid,
tot het weer avond wordt,
dan zien wij elkaar weer.
Een groet
Een kus
Een welkom thuis
Was het leuk vandaag?
wat heb je allemaal gedaan?

Zo ging dat, iedere zaterdag
Een vertrouwd ritueel.
Maar deze zaterdag,
Kwám er geen avond,
Wás er geen welkom thuis.
Ons vertrouwde ritueel van deze dag,
het werd abrupt doorbroken.

Politie aan de deur.
Bent U de ouders van Etienne?
Een auto, zijn fiets, een ongeluk, de traumahelikopter.
Een stem die zei; “het is héél ernstig”;
U moet snel naar het Dijkzicht te Rotterdam.
Overvallen door de boodschappers van dit onheil,
gingen wij angstig en machteloos op pad.

Uren hebben wij daar moeten wachten,
Opgesloten; in een kamer vol onzekerheid.
Houd hier ons geluk op?
Wij mochten bij jou,
Zo mooi, zo gaaf, zoals je daar lag,
Maar inwendig; zo verschrikkelijk gewond.
Jij, afhankelijk van medisch apparatuur.
Gebeden,... gesmeekt... of jij mocht blijven leven.
Je vocht er zó hard voor,
En tóch vloeide het leven langzaam uit je weg.

Onontkoombare werkelijkheid,
jij; zo mooi,
zo stil,
zo koud,
zo dood,
voor ons; niet meer bereikbaar.

Ik hoopte zó je stem gehoord te hebben
“mam ik wordt weer beter,
ik win dit gevecht”.
Want, mijn lieve kind;
hoe **kán** ik nu **geloven**,
hoe **kán** ik nu **begrijpen**,
dat jij er niet meer bent.
Mijn leven staat stil,
mijn gedachten malen,
ik wíl de werkelijkheid niet zien.
Ik wil de dood terúgbannen!
Ik wilde dat jij lééfde!!

Maar heel langzaam ervaar ik toch deze werkelijkheid
Er is geen zaterdag meer waarop ik zeggen kan;
Heb je alles bij je?
Doe je voorzichtig?
Nooit meer een groet,
en nooit meer een kus van jou